

א' או דחג"ת גדלו' ב' הם בחינת שמו' של אהיה כנ"ל בתחילה הדרוש והם אהיה דיודין בגלגל ודאלפין בהוד ודההין ביסוד וסימנס יא"ה כמבואר בדרוש הללים צליל הו"ר א' אבל לא קבלתי חלוקים וסגוייהם מה בין נה"י גדלות א' לחג"ת גדלו' ב' כי כבר נבאר כי בקטנו' א' הנה"י הם אלה' ובקטנו' ב' דחג"ת הם אכדט"ם ואמנס זה הוא בבחינת לבושי הגדלות אבל בבחינת המוחין הפנימי' עלמס המתלבשים בתוכם כולם הם בחי' היות ואין בהם שינוי ז' וטעם הדבר הוא כמש"ל ז' כי בזמן הקטנו' בין קטנו' הא' ובין בקטנו' הב' אין לו ז' מוחין אחר' וזלל אלו הלבושים בלבד דחייטיות דנה"י דא' או דחג"ת דא' ואלו הלבושים עלמן לבדם ג' הם הם המוחין דו"ח בקטנותו הא' או השני ולכן יש חילוק בשמות לבושי דנה"י אל שמות לבושי דחג"ת כי אלו אלה' ואלו אכדט"ם. אבל בגדלו' דו"ח בין בגדלות הא' בין בגדלות הב' אין בחינת פנימיות עלמן דנה"י דא' או דחג"ת דא' אמנס הם טיפו' מוחין ממש הנמשכים ממוחין ראשון ואימא ממש צעת הווג ואין ביניהם שינוי בין גדלות ראשון לב' וכולם הן בחי' היות אבל אה"ג שנס הם באים מלבושין תוך נה"י או דחג"ת דאימא מבחי' פנימיו' כנודע אבל כיון שיש מוחין עלמן בתוכם אינס נקר' אלא על שם המוחין עלמס שהם היות ולא ע"ש הלבושי' ע"כ לשון הקדמה שיעדנו לך לבארה :

דרוש ג' (ד) יבאר

בהיות שבגלות מזרים היו החי' נאחזים בתכלית בקדושה עד שחזר ז"א למדרגה היותר גרועה שהו' היותו (ה) בבחינת ג' כלילן בג' לכן עלה ברעון המאיל העליון להוית אה ז"א בסו' לידה ממעי אמו ולהגדילו בתכלית הגדלות שאפשר להיות לו ועי"כ התבטל אחיזת החיטוים ממנו מפני רוב הארותיו של פחה ולא הספיק במה שיחגדל גדלות הראשון בלבד אשר הוא בחי' אשר ימים טובים כמבואר אללנו לעיל בענין הי"ט שאין עליית ז"ן או רק בנה"י דתבו' לבד כנודע כי שם אהיה במילוי יודין הוא צבינה ז' והויה דס"ג היא בתבונ' ולכן י"ט הוא בגי' פ"ג כמנין הויה דס"ג עם עשר אותיות הם ע"ג כמנין יום טוב. אבל דע כי אין זה אלא מה שנעשה מאליו אבל אח"כ ע"י תפלותינו ודאי שעולים עד חו"ב עילאין כמבואר שם בפ' אלה מועדי ה' מקראי קודש בו' אבל עתה צליל פסח גדל הו"ח אפי' גדלות הב' שהוא בבחי' חו"ב עילאין ולא עוד אלא שגיל פסח גדולה מליל שבת כי צליל שבת אין אל ז"א זולתי גדלות הא' לבד והל' של בחי' מקיפין דללס ואפי' המקיף דאות מ' דללס אין לו צליל שבת כנו' במקומו אלא צליל פסח יש לו אף גדלות ב' דחו"ב עילאין כנו' ז' עוד יש בחי' מעלה אחרת צליל פסח יותר משאר י"ט ושבתות ה' והוא כי ביו"ט ובשבת אין ז"א עולה מדרגותיו בפעם אחד אבל עולה מדרגה אחר מדרגה ובכל תפלה ותפלה עולה מדרגה א' כנו' אללנו בתפלת שחרית ומוסף ומנחה דשבת אבל צליל פסח בפעם אחד עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות או אחר זו אלא בפ"ח עולה עד גדלות הב' כמ"ס בע"ה :

האמנם יש יתרון לשבת מליל פסח כי צליל פסח עולה עד חכמה וצבינה עילאין לבד אבל ביום שבת במנחה עולה עד

דיקנא דאריך אנפין כמבואר שם במקומו אבל בפסח אינו עולה בדיקנא דא"ח עד חג השבועות כמ"ס להלן בה"י. וכל הסיבה היא כדי שיכתבול החי' מלהתאחו בו בהיותו גדל בפ"ח תכלית כל מדרגות ההגדלה והעליה כנו'. וענין זה נרמז בפסוק אחד בסדרוהו בעלי ההגדה דליל פסח לאמרו בתוך סדר ההגדה והוא פסוק ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים בו' והוא עם מה שביארנו כי עתה צבינת מזרים רבה וגדל ז"א בתכלית מדרגו' גדולתו בפעם א' עד שגדל עד חג"ת דא"ח שהם בחינת החו"ב עילאין כנו' ושם בחג"ת הוא מקום הדדים והשדדים חו"מ"ש ותרבי ותגדלי בו' שדים נכחו בו' ואמר ותרבי כנגד גדלות א' דנה"י ואמר ותגדלי כנגד גדלות ב' דחג"ת ט. וביאר הענין הגדלות זה הב' באיזה מקום הוא ואמר ותבואי בעדי עדיים והם שלשה שמות אכדט"ם שבתח"ת הנו' שכל אחד מהם הוא בני' ע"ד וזהו בעדי עדיים עדי א' עדיים ב' הרי ג"פ ע"ד. וביאר היכן הוא מקום שלשה שמות אלו של אכדט"ם ואמר שהם בחג"ת אשר שם מקום הדדים והשדדים חו"מ"ש שדים נכחו. או איפשר לפרש ותרבי כנגד קטנות א' כי בתחלה בסוד העיבור הו' בבחי' ג' כלילן בג' ועתה בקטנות ראשון שהוא זמן העיקה נגלו בו הו"ק. ותגדלי כנגד גדלות ראשון ותבואי בעדי עדיים קטנות כנו' שהיא שם אכדט"ם שדים נכחו כנגד חג"ת גדלות שני ז' וצוה יתבאר טעם למזאת סיפור י"מ צליל פסח ה' :

גם תבין הבנת מלת פסח מה ענינה והענין הוא יובן עם הנו' כי הנה התבו' היא נה"י דא' והצבינה הוא חג"ת ונמלא כי ראש התבו' הוא בסיוס נס"י דצבינה עם היות שבהיותם ככללים יחד בפ"ח אחד הנק' א' נק' הצבינה חג"ת דא' כנו' ונמלא כי התחלת מקום הגדלות השני דו"ח היתרוסף עתה צליל פסח משא"כ בשאר לילי יו"ט ושבתות כנו' הנה שם הוא במקום הפה של התבו' שהוא בג"ר שבה יב' וזהו לשון פסח פ"ה ס"ח כי שם הוא הפה של התבו' ולכן לר"ך להרבות בספור שבת יו"מ. עוד יש בענין זה פירושים אחרים בענין פסח ובענין סיפור י"מ ולקמן יתבאר בע"ה. **ודע** כי אלו המוחין הנ"ל שהם עד תכלית גדלות שני דו"ח הנכנסים בתוכו צליל פסח הנה לסיבה זו אנו אומרים הלל גמור צליל פסח משא"כ בשאר לילי יו"ט והם מתקיימים בו כל הלילה וכל יום א' של פסח ולכן אומרים הלל גמור ביום א' של פסח ואח"כ מסתלקים לגמרי כמתחלה ואחר כך חוזרים ליכנס בסדר המדרגות מדרגה אחר מדרגה מן היום הב' של פסח עד השלום ג' יום של ספירת העומר שהוא חג השבועות כמ"ס בע"ה בענין ספי' העומר ולכן אין אומרים בשאר ימי הפסח הלל גמור אלא בדילוג. וטעם הדבר הוא כי לסבת אחיזת החי' בו"ח בתכלית תוקף אחיזתם לכן הולך להגדל בפ"ח כל המדרגות של הגדלתו כדי שיכתבול החי' ואחר שכתבול החי' הדבר לטבעו ליגדל בסדר הגדלתו מדרג' אחר מדרגה: **ג**ם צוה תבין מ"ס בס"ה בפ' אמור כי צליל פסח הוא זיווגא עילאה מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן. והענין הוא כי בשאר הי"ט נכנסין המוחין בסדר המדרגות בטבעם ולכן נעשה הזווג העליון ע"י תפלותינו ומעשינו אבל צליל פסח הוגדל ז"א שלא כדרך טבעה) כי לא ה"י יכולת צדיקט ע"י תפלתנו להגדילו

הגרות וביאורים: א) עיינו שעה"ק דף ס"ד סוף ע"א נבוים דף קכ"ה: עיין אמת ליעקב דף ק"ד ע"ג סימן ל' : ב) עיין ד"ש ד"ג ע"א אלהה כ"ב ול"ג : ג) עיין מבו"ס דף קכ"ו ע"א יפה שעה דף ל"ו (דפיס היטן) כו"ח דף ע' פ"א : ד) פס"ח ס"ס : ה) עיין נה"ש דף ס"ג ע"ב ד"ה והענין ודף ס"ד ודע"ט ע"א שיפה כ"ו תי"ח דף ק"ו ע"א וק"ו ד"ה עוד כתב : ו) שער המזות פ' בא : ז) עיין נה"ש סוף דף ג"ח יכ"ט ודף ס"ג ע"א ד"ה והנה : ח) כ"ב א"מ נס זה אין לו הכנה כלל דא"כ למה נקרא הפסח מקרא קודש ויו"ט מסטרא דאמא והלא לוקה גם מוחין דאבא והיה ראוי להיות בשבת. ואין לאמר שאין זה אלא צלילה ולא ביום דהא ליתא שהרי לקחן אחר שכל המוחין נשארים בו ביום א' כולו בלתי יש בו הלל גמור. ואין לומר שיש לו מוחי אבא אך לא כנה"י בפ"ע רק תוך נה"י דא"ח כנו"ל הא נמי ליתא כהרי אנו מכוונים בנה"י דאבא בפ"ע כדמשמע מתוך דרוש ר' כי זה כנודעת יזה כמזאת וכל אחד בא בלבושין כמ"ס וא"כ למה לא יהא בשבת ובל"ע. ואין לומר שכל זמן שאינו עולה בדיקנא אינו נקרא שבת זה אינו דא"כ בשבועות שהיא עולה בדיקנא כנ"ל למה לא יהא שנונית בשבת. והרב כתב שם ששבועות דומה לכל הי"ט דעלמא ועוד שהחירה לא קראתו שבת וז"ל (עיין תי"ח דף י"ד ע"ב) (ס) עיין דכ"ש דף ג' ע"ב סי' כ"ד : י) א"מ הרב לא בואר פ' ובערך למה ויפה פי' תברי הרי' ר' נתן ז"ל כי שערך ר"ל עלייתו בדיקנא ביום שבועות שאז שערות דיקנא דילי' נטמחין כחשלוס י"ג תיקונים שלימים : יא) עיין נה"ש דף ס"ה ע"א : יב) כ"ב א"מ כפי"ו נמלא ר"ל עילאה בדיקנא ביום שבועות שאז שערות דיקנא דילי' דבינה וא"כ אך אחר בפרק זה שאין חסר לו רק עליית דיקנא והרי חסר לו כל האפי' פרעפיס העליונים דא"ח. ואינו זוכר כי ראותו ככתבי הרמ"ז ז"ל מ"ס בדרוש ליל פסח גדלות א' נה"י גדלות ב' חג"ת ר"ל דאריך כי יסבאות כנגד נה"י ואו"ח עילאה כנגד חג"ת ונמלא כפי"ו לקח כל פרעפיס או"ח ואין חסר לו רק פליית דיקנא וזה אמת גמור בעיני. ואח"כ וצוה ומתאחי למתוהר"ז ז"ל כפ"ג משאר ר"ח וז"ל א"ח זה מחמד ולמשה וזה מנכורה ולמשה ונמלא חג"ת דצבינה ונה"י דתצבינה כנודע בסדר ליל פסח אך ג"ר הם א"ח עכ"ל ועיי"ש :

כי אלו המוחין הן מן הקטנות (ה) ומתן הוא במוחין דמלך אבא וכבר הודעתך ענין עץ הדעת טו"ר שהוא בחי' היסוד דאימא שבדעת דז"א אשר נפק בוחו ושם הוא מתגל' ואז יש מקום אחיזה אל החי' והנה נמלא כי חמך ושארם הם זכרים כי הם מוחין דז"א מלך אבא ומלך א"י ובהיותם עדיין בחבור יש קצת אחיזה אל הדין (ט) ואמנם מחמת ומשארם הם בחי' אלו בהיות' בסוד הנקבה והענין הוא כי הנה לאה עומדת ממשי בחמור' המוחין דז"א ויוקנה ממשי ועשיתם בה בחי' מוחין שבס' בחי' האלה היואלת (י) ממוחין דאבא אל לאה נק' מחמת נוקבא והארה היואלת ממוחין דא"י אל לאה נק' משארם נוקב' ומלת מחמת נזר מן חמך ומשארם מן שארם והנה מחמת הוא אחיות חמך הם וכן משארם הוא שארם. וזה יובן כמה שהודעתך בפסוק ויעקב איש חם ר"ל בעלה דמטריית' לאה הנק' הם בסוד ומדת ימי מה היא מדת ח"ס ד' ור"ל המוחין של חמך המזריין בלאה הנק' ח"ס נק' מחמת והמוחין של שאר' המזריין בלאה הנקרא' ח"ס נק' משארם. והרי נתבאר ענין הלאוין שבתור' קלמס בדבורא והם לא יאכל חמך שאר לא ימלא בבתיכם וקלמס בנזקת כמו כל מחמת לא האכלו :

ונראה הענין בציאור יותר הנה הודעתך בענין כל המהלך ד' אמות בחי' כו' והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל בד' ו' יא) וע"ש כי ד' בחי' הם וכולם נק' לאה ב' מלך מוחין דאבא וב' מלך מוחין דא"י. גם נתבאר בדרוש הי"ח גש' שהמלך מותר בהם וע"ש ושם נתבאר כי הב' דמלך אבא הא' מהם נדבקה ביסוד דאבא שבתוך דעת ז"א והאחרת היא נדבקה ביסוד דאימא שבתוך דעת דז"א. והב' דמלך אימא הא' מהם נדבקה ביסוד דא"י והאחרת עומדת בחון בחמור' ז"א מן החזה ולמעל' עד כנגד מוח הדעת דז"א וגמלא כי הנה בחי' דלאה הם בפנים הוך ז"א ובחי' הד' היא בחון לז"א ולכן בזו הד' העומדת בחון אפשר שתאחוזה בה החי' ולכן נק' זאת החי' משארם ר"ל שאר הם כי היא לאה הנמשכת ממוח' דא"י הנק' שאר כנו' ויש בה דינים רבים לב' סבות אם להיות' ממוחין דאימא' ואם להיותה בחון ולכן יש פחד שלא יתאחוזה בה החי' וזריכה שימור גדול מן החי' ולכן יש ב' בחי' הא' היא נק' מלך שמו' והא' מלך שאינה שמו' (י) כי לאה ב' של אבא העומדת בפנים תמיד היא שמו' מן החי' והיא מחמת כי אין החי' יבוליס ליגע בה אכל לאה הב' של אימא העומדת חון לז"א נק' מלך שאינה שמו' מעמלה להיותה בחון ולכן נק' לזיכה בה שלא תחמין ויתאחוזה בה החי' ומה שהיתה נק' חס תחזור ח"ו להספק לאחיות מ"ת המורות על אחיזה החי' הנק' מוח כדוד. וענין השימור הוא שתחזור האחות ליכנס בפנים חון ז"א ולא תשאר בחון כל ז' ימי הפסח. וזוהו חמך מ"ש לעיל בדרוש הא' וגם בענין התרופה כי כל כונת ליל פסח הוא בבחי' רחל ולא בלאה לפי שלאה מתבטלת בפסח ונכנסת בפנים כדי יינקו החי' ממנה. והנה כיון שנעשה השימור הזה בז' ימי הפסח וכתבטלה אחיזה החי' בלאה היא נשמרת מאלים מלאן ואילך כל ימות השנה ואין חשש בעמדה בחון כדוד ולכן לא נלטינו על אכילת חמך או שאר אלא בז' ימי הפסח וזו היא התשובה שהשיבו רשב"י לר"א בנו בס"ה בפי' אמור כששאל לו למה לא נלטינו כל ימות השנה על איסור חמך והשאר יע"ש :

ונבאר עתה מה נעשה מבחי' זו של לאה המתבטלת בז' ימי הפסח ונכנסין אלו המוחין שלה בפנים חון ז"א והנה בהכנסה בפנים אין להם מקום לעמוד שם למעלה והם יורדים דרך פנימיות חון הגרון דז"א (א) עד למטה בז"א בחזה שלו ושם יולאות בחמור' החזה ונכנסין בראש רחל העומדת שם אב"א עם ז"א ואח"כ נבאר מה נעשים האחרות האלו בדרתם בראש רחל

ההיות וביאורים (ה) נפס"ה הנ"ס ולא נעשה ע"י תפליתי. והקשה הרב ש"ס הלא כי ע"י תפלה הוא כי כתב בראש הדרוש וז"ל אכל כליל פסח בפ"א עולה כל המדיניות שלא ע"י תפלות רבות כ"ו אלא בפ"א עולה עד הגדלות ב' עיי"ש בדר' ס"א סוף ע"א נמלא דחינו מלאי אלא על ידינו ע"י תפלות רבות. ותיבת [תיבת] זיה עמנו נקרא מלאי דבין דאין בידנו ע"י תפלותנו לעלות רק מדריגה אחד ושמה עולה כל המדריגות כב"א אין זה אלא מלאי ברחמי המרובים כנ"ל: (ב) עיין פס"ה דרוש ו' שכליל כ' מתיר: (ג) קאי על ליל ב' של פסח דמותר הווי או על שבועה של פסח דאל"כ יקשה קישיות הרב ש"ס הלא שבועות ובר"ה ובשמיני עזרת נאחר נ"ב הווי ואם קאי על מן הסוכות הלא אין בו עליות בראש' שרי לן הניע זמן וזו"ל עד שמיני עזרת עיי"ש. והרב ש"ס מתיר דקאי על חיה"מ דג"כ נקרא יו"ע עיי"ש: (ד) עיין נה"ש דס"ד ע"ה: (ה) כ"כ ח"מ אשכח שהיה זאת נפת מכה כמרות שכתב הרב ש"א לפתיחת הקבר בלא דם וזו לידה אימא עילאה את הנוקבא ודם ההוא הנה מכוח כמרות כמרות וכן הנוקבא בכל שנה דם זה שמשם אחיות החי' והי"ט עיינו: (ו) פס"ה שער הג' המזוה פ"ד: (ז) עיין דברי שלום ד"ג ע"ד שאלה כ"ח: (ח) ח"מ להיות מלת שאר ג' מוחין דקטעות כמחור. גם מלת דבש הוא כמו אשה והיא הש' הוא אלקים דמילוי וידין וה"ה הם ה' אחיות אלקים כנגד הרים של שאר והא' הוא כנגד אלקים דלפין לכן ליה הכתיב כי כל שאר וכל דבש לא תקטרו ממני אשה לר' להיותם דינין תקיפין: (ט) ח"מ כמ"ש הרב ז"ל שמלת חמך הוא במוחין דמלך אבא לא קבלתי כלום כי"ה הם [ולי] מנחם נלע"ד לומר כי המ"ה כנ"ה דאב"א (ובתיכם נכלל גם הדעת בידע) כני' חמך] והלגער"ד לומר כי הת' והג' של מלת ללם. והל' מתחלק בח' כאלפא ביחא ח' ומלא כי חמך הוא ללם [לא ידעתי איך הוא מרומם שהוא דאב"א]: (י) עיין ד"ש ד"ג ע"ב שאלה כ"ו: (יא) שער המזוה דף ד' ע"ב: (יב) עיין ד"ש ד"ג ע"ב שאלה כ"ו: (יג) עיין ד"ש ד"ג ע"ב שאלה כ"ו:

נקרא חס והתחברות גבורה עם גבירה דינים דינים נקרא
 בן רשע והתחברות בינה עם זינה שהם גם כן דינים
 דינים אלא שאינם דינים תקיפין נק' בן שאינו יודע לשאול. האופן
 הב' וזהו יותר נכון אללי כי הכל הוא בבחי' הה' כי בהתחברו'
 גבורת החסד דלחה עם גבורת החסד דרמל נקרא בן חסם שהם
 ב' היות מב' גבורות ששתיכן בחי' חסדים שבגבו' והם בגימ'
 ב'ן אכל הוא חסם לסיבת הגו' והתחברות גבו' הגבו' דלחה עם
 גבו' הגבו' דרמל נקרא בן רשע. והתחברו' גבורה הכ"ת דרמל
 בגבורת הכ"ת דלחה נקרא בן חס. והתחברו' ב' גבורו' האחרו'
 דגמל והוד דרמל אשר ב' הם בחי' א' כנודע עם גבורת כ"ה
 דלחה שגם הם בחי' א' וב' בחינ' אלו נעשות בן שאינו יודע
 לשאל. והנה ב' בחי' אלו הנוספות בדרמל עתה שהם סוד אור
 המקיף הכולל מפני דו"א וסוד שארית האור היורד דרך פנימיות
 עד ראש רמל (א) הנה זה הוא בחי' החס' שיש עתה לרמל כליל
 פסח מה שאין לה בשום זמן מהזמנים אחרים כי עתה לוקחת
 חלקה וחלק לחה חברתה בבת א':

דרוש ה' (ב) בענין גלות מלרים וענין פרעה כבר נתבאר
 אללינו כי בגלות מלרים חזר ז"א להיות

בבחי' קטנו' ונסתלקו ממנו המוחין גדולות ואז לא היו מתפשטי'
 בו רק ה' חסדי' וה' מבחי' הקטנו' והם סוד ה' דמי' טהורים
 וה' דמי' טמאים שבאשה והם סוד מש"ה ואעבור עליך ורח"ק
 מתבוססת בדמיון כו' (ב) והנה עשר היות הם ה"ח וה"ג מלד
 אבא ועשר אה"ה הם בסוד אחרים העולים דם שהם עשר דמי'
 הגו' ה' חסדים וה"ג מלד א'י' ואז פרעה שהוא סוד העורף ומלרים
 שהוא מלד הגרון היו יונקים משם ביות החסדים והגבורו' הם
 סודו ומ"ש מתבוססת בדמיון מ"ת בוססת ר"ל כי הקל' הנק'
 מת שהוא אבי אבות העומאה דרגא דמותה היתה בוססת ונאחזת
 בדמיון שבגרון ר"ל ב' דמיון שהם דמים טהורים ודמים טמאים
 ובגלות ישראל ממלרים שהוא ממלד הגרון ונתפשטו למטה בגוף
 אז נפסקו הדמים ההם ולא יוכלו פרעה ומלרים לינק מהם ואז
 החסדי' והגבו' שהיו בתחילה בגרון ירדו ונתפשטו למטה בגופא'
 דו"א. ונמצא כי ענין ליל פסח הוא בסוד המוחין דקטנו' והם
 שלשה פעמים אלהים דיודין בחכמה ודההין בבינה ודאלפין ברעת
 אכל הא' בליור י"י' הוא בחסדים והא' בליור י"ן' הוא בגבו'
 (ה) והנה המלה הוא בסוד שתי מוחין הנק' חו"ב ואע"פ שהם של
 קטנו' אין שום אחיזה אל הקליפה ונקרא מלה שמורה כי הוא
 שמורה מן המוחין וכתש"ל פ' ליל שמורה הוא לה'. ולכן
 מלה היא בגימטריא פ"ב ס"ג שהם סוד חו"ב שתי המוחין ואמנם היו
 שלשה מלות (ו) לפי שאות ה' יש בה ג' יורים או ד"ו או ד"י או
 וו"ו כנודע. ושלשה יורים אלו הם ב"ך או שבשם אלהים הנ"ל
 והנה כנגד יורד ד"ו אלו בולעין המלה העליונה להמויא שיעור
 כיות שהוא י' שלימה וכיות מן המלה הפרוסה שהיא סוד ד' כמו
 שיתבאר וכנגד יורד ד"ו אלו בולעין מלה האמצעית לב' ונר"ך
 שהחלק הא' יהי' יותר גדול כנגד הו' והחלק הב' יהיה יותר קטן
 כנגד ד' וכנגד יורד וו"ו אלו עושים זכר למקדש כהלל כו' במלה
 שלישי שהיא רמז אל שלשה וו"ו הגו' וכן הוא מלה שלישי. גם רמז
 שהיה כורך שלשה דברי' ביחד שהם בשר הפסח ומלה ומרור כנגד
 שלשה ויין. ואמנם מוח הדעת החיטוים מתאחים בחסדים וגבו'
 אשר בו ולכן נאשרו בחמץ והשאר כי החמץ הוא בחסדים והשאר
 אשר חימוולו יותר קשה הוא בגבו' כי שם מתאחים יותר. והנה
 שאר הוא חסר ו' והוא אלהים של הגבו' דקטנו' במילוי יודין
 הוא ש' מן שא"ר והאחוריים פשוטים שלו הם ר' מן שאר וכללו'
 השם עלמו שהוא אלהים כפשוטו הוא א' מן שאר ולהיות כי בימי
 הפסח הוא זמן הניקיה (י) של ז"א כנז"ל ואינו נגדל עד חג
 השבועות לכן נלוטו שלא יראה בפסח לא חמץ ולא שאור כדי
 שלא יינקו החיטוים מן החו"ג של הקטנות דו"א ונר"ך לבשר
 אוהם מקודש הפסח כדי שלא יתאחו בהם החיטוים. והנה ענין
 הד' כוסו' של ליל פסח הם כנגד ג' אלהים במילוייהם כי כן כוס
 הוא בגי' אלהים. והנה כוס הא' הוא כנגד אלהים דיודין שבמות
 סתממה ולפי שהסתמה נקרא קדש כנודע לכן הקידוש של ליל פסח
 נאמר על הכוס הא'. והכוס הב' הוא כנגד אלהים דההין שבמות

ונבאר מה שיעדט למע' והוא מה נעשה באלו ההאריות של
 לחה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההאריות של
 המוחין דלחה היורדין תוך פנימיות גרון דו"א נחלק לב' בחי' כי
 בתחלה בדרתם בבחי' הגרון ושם הוא מקום לר' מאד מתבקע
 המקום שהוא נעשה בחי' הפה דו"א ויולא משם בחי' הכל הכולל
 מהפה ונעשה בחי' א"מ לרמל ג"כ ע"ד מה שנת' לקמן בענין ברכת
 ספירת העומר שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש ושאר האריות
 נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה ומשם יולאים ונותנים לרמל
 וכנסין ברישא דילה. וז"ש פסח פ"ה ס"ח שהוא אור המקיף הזה
 הכולל בסוד שיחה מן הפה וגם זה ע"ד מה שנת"ל בענין ספירת
 העומר וע"ש. ואמנם בחי' הב' היורדת עד החזה ומשם נתנים
 בראש רחל הנה אז בלי ספק שנקבלין המוחין דרמל וסוד סוד (ג)
 ג"כ ד' כוסות כליל א' של פסח שהבינה הוא לשפות אלו האריות
 של המוחין דלחה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל
 ושם יכנסו בראשה. וזוהו תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל
 כנגד ד' בנים דברה תורה אחד חכם וא' רשע וא' תם וא' שאינו
 יודע לשאול והענין הוא כי ב'ן בגי' הוא ב' היות פשוטו' ועתה
 יש לש' ד' בנים שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לחה הם
 ח' היות שהם ד' בנים כל מוח כלול מב' היות שהוא ב'ן א'
 ואלו ד"פ ב'ן הם בחינת הקדקד של רחל כי קדקד בגי' ד"פ ב'ן
 האמנם שדברן אני מסופק איך שמעתי ממוז"ל אס הוא באופן זה
 אז או ולכן אכתוב שניהם. האופן הא' הוא כי בהתחברו'
 חכמה וחכמה נקרא בן חסם והתחברו' חסדים עם חסדים

רחל ובתחלה נר"ך לחת טעם למה נזכרנו שלא ילאו אלו ההאריות
 אל לחה מפחד אחיות החיטו' ואין אנו חוששים עתה בלחהם אל
 רחל. והטעם הוא לבבות רבות כי אין החיטוים נאחזים ברחל כמו
 בלחה והטעם הא' הוא לפי שלא' אינה פר' בפ"ע כשאר הפר'
 שבאלילות אבל היא בחי' אחוריים דא' שנפלו שם למטה בעת
 ביטול מלכי אדום. והטעם הב' הוא לבחי' המקומות כי לחה
 עומדת במקום האורות המכוסים וע"כ יש יכולת לחיטו' להתאחו
 בה אבל רחל יושבת תחת החזה אשר שם האורות הם מגולים
 ודומים לאור השמש היולא מנרתקו שאין העין רעה של החיטוים
 יכולה להסתכל שם. הטעם הג' ובו נבאר ג"כ טעם למה רחל
 עם ז"א עומדים אב"א ולחה עם ז"א עומדים פנים דלחה נגד
 אחור דו"א. אבל הענין הוא בכיוו' גמורה כי לחה היותה
 עומדת במקום עליון למעלה מן רחל אין החיטו' נאחזים בה הרבה
 וארדבה אנו רוצים לחה להם קלת אחיזה דאס לא כן בלע המוח

לגמל והקל' נר"ך גבוה הם בעולמו' כמש"ה והנה טוב מאד וארז"ל-
 זה מלאך החיים. מאד זה מלאך המות ולכן פני לחה עומדת
 כנגד אחורי ז"א ואחורי לחה נשארים בגילוי כדי לחה אחיזה אל
 החיטו' שיקחו חלקם ואין אנו יריאים שיפאחו בהם מאד להיות'
 במקום עליון כנו'. ואמנם רחל שהיא עקרת הבית עיקרו של
 בית כי היא פר' ממש בפ"ע ככל שאר הפר' והיא עוק' אמתית של
 דו"א אין רוצים שיפאחו בה החיטו' ובפרט כי היא עומד' למטה
 מלחה ואם יתאחו בה תהיה אחיזהם יותר גדולה מאד ותתגבר
 הרשע' ותשחית העולם כולו ח"ו ולפיכך זו עשה המאליל העליון
 שינמדו ויין אב"א א' בא' יגשו ורוח רעה לא תעבור ביניהם כי
 אין להם מקום להדבק בבחי' הפנים אלא באחוריים כנודע. והנה
 אחוריהם דבוקים באחורי ז"א ואין להם מקום לכנס ולהתאחו שם
 וכ"ז הוא בתחילה בנינה שעדיין הלבנה פגומה אבל אחר שתתמל'
 הלבנה ויתמתקו הדינים שבה והנכסר בסוד הנסירה ויושם בשר
 תחתיה שהם בחי' החסד והרחמים אז חוזרים היא וז"א פב"פ
 ומדווגים ואין פחד מן החיטו' כי אין להם יכולת להתאחו באחורי'
 שלו ושלה אף אס הם בגילוי כיון שכבר נתקנו ונתמתקו הדינים
 שבהם. וזוהו יתבאר שטעם הג' שזכרנו והוא כי כיון שלא' אחורי'
 מגולים תמיד כי פני' פונים באחורי ז"א לכן אנו יריאים שמה
 יתאחו באחוריה הקל' ב' ימי הפסח ותתמין דינה בסוד החמץ
 (י) ולכן היא מתבטלת (א) באלו הימים בלבד וההאר' שלה יורדות
 בראש רחל העומדת אב"א עם ז"א ואין החיטו' יכולים להתאחו
 באחוריה ומכ"ש בפניה ואף על פי שמקום החיטו' הוא כנגד
 פניה של רחל כנודע אינם יכולים להתאחו שם :

ונבאר מה שיעדט למע' והוא מה נעשה באלו ההאריות של
 לחה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההאריות של
 המוחין דלחה היורדין תוך פנימיות גרון דו"א נחלק לב' בחי' כי
 בתחלה בדרתם בבחי' הגרון ושם הוא מקום לר' מאד מתבקע
 המקום שהוא נעשה בחי' הפה דו"א ויולא משם בחי' הכל הכולל
 מהפה ונעשה בחי' א"מ לרמל ג"כ ע"ד מה שנת' לקמן בענין ברכת
 ספירת העומר שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש ושאר האריות
 נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה ומשם יולאים ונותנים לרמל
 וכנסין ברישא דילה. וז"ש פסח פ"ה ס"ח שהוא אור המקיף הזה
 הכולל בסוד שיחה מן הפה וגם זה ע"ד מה שנת"ל בענין ספירת
 העומר וע"ש. ואמנם בחי' הב' היורדת עד החזה ומשם נתנים
 בראש רחל הנה אז בלי ספק שנקבלין המוחין דרמל וסוד סוד (ג)
 ג"כ ד' כוסות כליל א' של פסח שהבינה הוא לשפות אלו האריות
 של המוחין דלחה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל
 ושם יכנסו בראשה. וזוהו תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל
 כנגד ד' בנים דברה תורה אחד חכם וא' רשע וא' תם וא' שאינו
 יודע לשאול והענין הוא כי ב'ן בגי' הוא ב' היות פשוטו' ועתה
 יש לש' ד' בנים שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לחה הם
 ח' היות שהם ד' בנים כל מוח כלול מב' היות שהוא ב'ן א'
 ואלו ד"פ ב'ן הם בחינת הקדקד של רחל כי קדקד בגי' ד"פ ב'ן
 האמנם שדברן אני מסופק איך שמעתי ממוז"ל אס הוא באופן זה
 אז או ולכן אכתוב שניהם. האופן הא' הוא כי בהתחברו'
 חכמה וחכמה נקרא בן חסם והתחברו' חסדים עם חסדים

הנהרות וביאורים: (ה) פי' האריות מתבטלת אבל לחה עתה אינה מתבטלת ועיין לקמן דרוש ו' כד"ה מרור וכורך להתמק דיני המרים שלה: (ב) עיין
 ד"ש ד"א פ"ג שאלה מ"ט: (ג) מולתי: (ד) פ"ה פ"ג משנת המלות: (ה) עיין דברי שלו' ד"ד ע"א שאלה ל': (ו) שמעתי מהרמ"ש ה"י
 שאין לטון כללי היורדין שהם ו"ק דקטנו' אלא באלקים מלא ומ"ש למעלה שהם חב"ד דקטנו' והכו': (ז) חו"ח דפ"ל ע"כ:

בינה ולכן בו נזכר ההגדה של סיפור יציאת מצרים. וטעם כי ככה נ' שערי בינה יאלו ישראל ממלכים וגם כי הסיפור עצמו הוא בזינה כי היא סוד הגרון הנק' קול עילאה דמינה נפקו קול ודיבור. והטעם הנ' והד' הם כנגד חסדים וגבו' ושניהם הם אלהים במילוי אלפין אלא שהא' שבהם היא זורת יר' ושגבו' היא זורת יר' ולפי ששניהם כלולים יחד במוח הדעת לכן בין ג' לד' לא ישהה וענין המורו בני' מות' והוא בחי' הדינים שקיים שרריך לשחק וללעסן בשיניים כדי למחק המירור' שבהם כדודע בסוד השקיים הטהונים מן לדיקים לפת' וז"ס מ"ש רז"ל בלע מורור המרוס הוא זכר לטיט והוא בסוד לאה כי אלו לריכים למחק לא יא' כי לריך ללעסו ולטוחנו. כדי למחק הדינים שבו. וענין המרוס הוא ג"כ והנה א' ש' שבאמנע ב' הטיחין עולה לכאן והדינים שבה ג"כ והנה א' ש' שבאמנע ב' הטיחין עולה לכאן ולכאן ט"י י"ט והוא סוד מילוי הוויה דאלפין שעולה י"ט והוא בני' חו"ה וז"פ י"ט הם לאה ורחל :

דרוש ו' (א) נבאר בו באורך סדר ליל פסח והמלות וד' כוסות והכרפס וגם החרוסת וכל עניני

ליל פסח. הנה נתל' כי בליל פסח נכנסין בז"א מוחין דקטנו' א' ונדלו' א' וקטנו' ב' ונדלות ב'. ולריך שדע' כי י' מוחין מלד אבא ומוחין מלד א' ובכל בחי' מהס"ט כל המדריגות של קטנות ונדלות הנו' וטוע' כי המוחין דאבא מתלבשין תוך המוחין דאימא והנה בחי' המוחין דאבא נרמזים בסוד המל' בסוד הלחם שהוא בחכמה ובחי' מוחין דאימא נרמזים בסוד הד' כוסות של יין כי כל יין המשמח הוא בא' עילאה. וטרם שנבאר סדר ליל פסח נבאר בקלרה בחינת כל המוחין הנו' כדי שיוצנו אחר כך הדברים בקילור :

דע כי קטנות הא' הנכנס בתחילה הוא אלהים דמילוי יודין

בגלגל ואלהים דהבין בבוד ואלהים דאלפין ביסוד וכו' יח"א. אח"כ נכנס גדלות הא' והוא הו"ה דע"ב דידין בגלגל. והויה דס"ג בבוד והו"ה דמ"ה דאלפין ביסוד. אבל לריך שדע' ענין א' בבחי' היסוד שהוא מוח הדעת כדודע כי הנה ד' מוחין הם חכמה בגלגל ובינה בבוד וחסד' וגבו' ביסוד וב' בחי' החסדים והגבו' הם מוח א' הנקרא דעת אלא שנחלק לב' עטרין אלו ונמלא כי ביסוד דקטנו' א' אשר ביארנו שהוא אלהים דאלפין שבו הנה יש בו ב' בחי' כי החסד' שם אלהים דאלפין שבו לריך ללייר אות א' של המילוי דאות הא דאלהים שפסיה בזיור יר' כזה יו"י אבל בגבו' שם האלהים שבהם לריך ללייר אות הא' דמילוי הא שבו בזיור יוד' כזה א' כמבואר אללינו ענין ב' הליורים אלו בצרנה מקומות וכו' בס"ה ובתיקו'. והטעם הוא כי יוד' התחת' של זורת האלף בהיותה זורת היוד היא זכר כנגד החסד ובהיותה זורת ד' היא נקבה כנגד הגבור' כדודע. כי הד' רומזת למלכות ואמנם ביסוד דגדלו' הוא שינוי אחר כי החסדים הם הו"ה דמ"ה דאלפין והגבו' הם הויה דב"ן דההין . ואח"כ נכנס ב' קטנות ב' והוא שם אבדע"ס בגה"י אבל השינוי שבהם הוא כי שם אבדע"ס שבגלגל תכין בו בבחי' ה' אותיות עמם בלכד שהם חילוף ה' אותיות אלהים כנ"ל ג) ושם אבדע"ס שבהם תכין בו בבחי' הויה חתלק לב' חלקי' והם א"ס ג"ל ר"ל ב' כי אותיותיו הראשונ' והאחרונ' שהם אותיות א"ס אינם מתחלפות כי כך הם עמם בשם אלהים ולמשה בענין ל"ג לעומר נבאר טעם נכון' כי זה זמרה כי אותיות כד"ם נתחלפו לרחמים יותר מאותיות א"ס וע"ש. וג' אותיות אמלעיו' שהם כד"ס העולים בני' ג"ל הם מתחלפות באותיות לה"י דאלהים ד) ושם אבדע"ס שביסו' תכין בו בבחי' מספר וחשבון אותיותיו שעולה מספרו ע"ד כמבואר אללינו בדרוש רפ"ח ניטלין ענין המדריגות של אורות עליונים ומה הפרש יש בין האותיות בצורתם ובין האותיות במספרם ובחשבונם וע"ש. ולע"ד ששמעתי ממח"ל כי גם בשם זה שביסוד יש בו שינוי בין החסדים ובין הגבו' כדמיון הקטנו' הא' והגדלות הא' זה ענינו כי בשם ה' אבדע"ס

של החסד תכין כי עם הכולל שלו הוא בני' ע"ה והוא רמזו אל ג"פ יב"ק שסס ג' יחודים וחבורים של הויה אלה' השול' יב"ק וג' הויות ההם וג' אלה' ההם כולם יהיו במילוי אלפין וכאשר תמנה במספר האותיות בהיותם במילוייהם הם ס"ט אותיות ועם כללות הו' שמות הרי ע"ה כמנין אבדע"ס ע"ה. ובשם אבדע"ס של הגבו' תכין בחשבון הפשוט בלכד שהוא בני' ע"ד ולהיותם גבור' גרועו' מן החסדים כנ"ל ששמעתי. אח"כ נכנס הגדלו' הב' בני' ע"ה ע"ד מ"ס בחסדים כנ"ל ששמעתי. אח"כ נכנס הגדלו' הב' והוא ממש כדרך גדלות הא'. והנה א' אלו המוחין היו נכנסין בסדר המדריגו' כשאר האמנים ודלו' שהיו נכנסין על הסדר הנו'

והיינו מטוויים בהם כל מדריג' ומדריג' בפ"ע. אמנם עתה אינם נכנסו' אלא ביחד פי' הענין כי קו הימין שהוא מוח החכמה דא' נכנס יחד בכל בחי' קטנו' וגדלו' א' וקטנו' וגדלו' ב'. וקו השמאל נכנס יחד אח"כ בכל בחי'. וקו האמצעי נכנס אח"כ ביחד בכל בחי' וזה ביאורו של דברים. כיום א' תכין אל קו ימין שהוא מוח

החכמה שבז"א מלד א' בלכד כנ"ל וקו זה הוא נכנס ראשון לכולם ולכן כיום זה אומרים עליו קידוש כי כל קדש הוא בחכמה כדודע ומן הראוי הו' שיכנס תחיל' הקטנו' א' דמות זה דחכמה ואחריו גדלו' א' ואחריו קטנו' ב' ואחריו גדלו' ב' כי בתחילה נכנסים נה"י ואחריו דא' ואחריו נכנסים חג"ת דא' שהם קטנו' ב' וגדלו' ב' אבל לפי שהקטנו' א' הוא דין גמור ובו נאחזים החילונים תכלית האחיזה. והנה כוונתו עתה בליל פסח להשביט החמץ שהוא אחיז' החילונים בקטנו' דאלהים הנקרא חמץ ושאר כמ"ש עינים בדרוש החמץ והשאור כי לולי היות הרחמי' מתגברו' בלילה הו' בתכלית לא היו נגאלים כלל כנ"ל. ולכן אינן נכנסים הקטנו' הא' בתחיל' אמנם בתחיל' נכנסים גדלות הא' ואח"כ קטנו' הב' ואחריו גדלות הב' ואלו כבר נתבטלה אחיות החילונים מחמת גדלות הא' והב' שהם רחמים גמורים ואפי' הקטנו' הב' אינו בבחי' דין כמו הקטנו' הא' כמבואר לעיל ששם אבדע"ס הוא רחמים ונק' אלהים חיים יען כי אין החילונים נאחזים שם הנק' דרגא דמותא ואלהים אחרים ואלו נכנס הקטנו' הא' באחרונה כי אז אין חשש כי לא יוכלו החילונים לחזו' עתה להתאחו בהם מחמת האור הגדול של גדלות א' וב' שנכנסו כבר. ונמלא כי ביום א' נכנס גדלו' א' וקטנו' ב' וגדלו' ב' דמות חכמה מלד א' האמנם גדלו' הא' דרכו ליכנס תמיד מאליו ו) כאשר לילי יו"ט ושבת ואין לורך לכיין בו על הסוס ולכן מה שרריך לכיין בכונת סוס א' הוא קטנות ב' וגדלות ב' ותכין ב' ומכ"ש שכבר נכנס בתחיל' גדלו' הא' ו) :

וזה סדר כוננת כוס א' תכין בתחילה אל קטנות הב' והוא בענין הכוס בעלמו והיד האוחזת בו שהוא בחי' מעשה ותכין כי ה' אלבעות יד ימין אשר עליהם יושב הכוס הוה הם בחי' הקטנו' הב' שהוא הכלים והלבושים של תנ"ת דאימ' ח) הנכנסין עתה בז"א ותכין כי מכ"ש שכבר נכנס גדלות א' כנו' ותכין כי הכוס עלמו הוא בגימט' אלהים שהוא הקטנות הב' אמנם הוא בבחי' תמורתו שהוא שם אבדע"ס כנ"ל והנה אלבעות יד ימין הם סוד ה' אותיות אבדע"ס ט) ולע"ד ששמעתי ממח"ל כי ה' אלבעות הם קטנו' הא' והכוס הוא קטנו' הב' אבל אין לשמוך ע"ז אלא על מה שכתבתי כי מלאתי כבוד בקונט' מן העת ששמעתי מפי מו"ל. ואמנם פשוט הוא כי אף במוחין דקטנות יש בהם עצמ' וכלים שהם האורו' שבחוכם הנק' מוחין ממש והכלים שהם הלבושים שלהם ו) והנה הכלי הוא הכוס כנו' והמוחין הם היין שבתוך הכוס והוא ג"כ שם אבדע"ס כי הנה היין בני' ע' ואם תחברוהו עם חמשה אלבעות האוחזו' בו הרי ע"ה כמנין אבדע"ס עם הכולל ג) וגדלות הב' נכנס על ידי הדיבור ועל ידי סכונה של צרכת הקידוש יא) וצרכת היין ולכן תכין בהויות שבצרכות אלו שהם הויה דע"ב דמילוי יודין כי מילוי

תנחות וביאורים: (א) פ"ה פ"כ דפסח. עיין כס' נה"ט דף ס"ג ע"ה ודפוס ווארשא כד' ל"ג ו"ל. והנה בעריכת יכוון להתמיד כל המוחין דקטנות ונדלות ב' וכו' כל זה בפנימיות ובגודל נמשכים כל המוחין החילוניות במעשה המלות שבאגדה כדודע בש"ס פ"ב כי כל מלות מעשיות הם וצרכותיהם וכו' הם לתקן ולהתמיד מוחין לחילוניות העולמות וכל מלות שהם בדבור כגון הפלגה ועסק התורה וכו' הוא לתקן הפנימיות. וכבר עוד שם בדרוש ג' ט' ולפי דרכי למדת בעולם מקלת מקובלים שכתבו שאלה ערבת דליל פסח מתחילת סדר חזקוני' כדודע בהגדה שאין הענין ק' אלא כמ"ש הרב ז"ל שזה בחילוניות וזה בפנימיות אלא שרריך לומר שלא לכיין להתמיד מוחין ללא עכ"ל: (ב) עיין דב"ש ד"ד ע"ב שאלה ל"ג: (ג) עיין ד"ש שם שאלה ל"ה: (ד) עיין ד"ש ד"ד ע"ה שאלה ל"א: (ה) עיין דב"ש ד"ג ע"ד שאלה כ"ט: (ו) עיין נה"ט דס"ב ע"ה ד"ה חמס: (ז) כיב ח"ת מסופק חזי חס יש לניין בו לכל הפחות אשפי' שאין אהנו רומים אותי. ולע"ד שאין לכיין בו כלל כי נלע"ד מאיר שקריתי כס"א תמס הרז"ל שהגדלות א' נכנס בפנימיה בצרכית ליל פסח וז"ל איש ענין למה שאנו מוכיפין בעבורו בלילה זו שניים מזה ומרור וטיבות דוה גדלות א' דרכו לכנס תמיד ואינו חידוש ואינו והדבר אלא כפסק והי"א ומסוף הפרק שמעתי שיש לכוון בו סך אחר ואמנם בני' וכן בג"ש תכין אלא כפי כוונה ולא נזכר בציור מקום יכוון רמזו הכוונה כיצד הוא ועדיין דובר בספק וי"ט ח) פי' אימא הנקרא תנ"ת כי כוונה נקרא ה"י דאמא וק"ל. ש"ס: (ט) דב"ש ד' ע"ב ס' ל"ג: (י) עיין ד"ש שאלה ל"ו ד"ד פ"כ: (יא) ח"ת כיב מסופק אני בציור כרכה מהם אם בקידוש אם בשה"ג אם בשהמינו. וז"ל שטוב לכיין בכל הב' ברכות כי כבר נבאר כי מוח זה מתפשט בכל קו ימין וכו' בפרקים וי"ט:

מילוי יודין הוא במוח החכמה כנודע (ה) והרי ביארנו מילת קדם.
 אח"כ ורחץ והוא ענין הרחיפה הא'. והנה הכוונת של הרחיפה
 היא בשם של י"ה במילואו כי שם י"ה הוא סוד המוחין כנודע.
 והטוין ב"ה במילוי ע"ב דיווין כזה יוד"ה וזהו כוונת הרחיפה
 זו של אחר הקידוש (ג):

אח"כ ענין הכרפס. והענין הוא כי אחר שנכנסו הגדלו' הא'
 והקטנות הב' והגדלו' הב' דמות חכמה דמדד א' בכוס
 יין הקידוש כנו' הנה כבר החיזונים נסתלקו אחיזתם וכבר יכול
 לנכנס הקטנו' הא' אע"פ שהוא דין קשה. והנה מילת כרפס הוא
 בנימ' ש"ס והוא שם אלהים במילוי יודין שהוא ש' וכשתמלאנה
 במילואה שין יהיה בני' כרפס. והוא הקטנו' א' דמות חכמה שבגל'
 דאית' כנ"ל ותטוין שגם כל שאר הקטנו' א' דמות בינה ודעת
 דמדד א' גם הם נכנסין יחד (ג) עם קטנו' דמות החכמה ונמצא
 כי אין שינוי רק במוח החכמה שנכנס קטנו' הא' אחר גדולתו
 הב' אבל במוח הבינה ודעת נכנס קטנו' א' שלהם ערס יכנסו
 הגדלות הא' שלהם והם נכנסים כסדרן ממש ואין השינוי אלא
 במוח החכמה כנו' (ד). וז"ס משז"ל בענין הכרפס שמביאים אותו
 כדי שישאלו הטיטוקים ויאמרו עדיין לא חלכלנו לחם ואת אולכים
 עמה ירקו' בתחילת הסעודה. וסוד הענין הוא כי הטיטוקי' רמז
 לזמן הקטנו' הא' ולכן הם עלמם תמהים איך נכנס הקטנו' רמז
 שהוא אכילת הכרפס שלא כסדרן אחר שכבר נכנס גדלות א'
 וקטנות ב' וגדלו' ב' בכוס של הקידוש. וגם עדי' יתבאר שאלת
 מה נשתנה הלילה הזה כו' שבכל הלילות אין לנו מטבילין כו'
 וסי' שאלה והיא באמרנו עבדים היינו לפרעה כו' ולכן כדי
 שלא ישלמו החיזונים הולך להקדים כניסת הגדלות אל הקטנו'
 הא' ע"ד הג"ל. וזוה הבין כי לקחת הכרפס בליל פסח אינה
 בהודמן כמ"ש הפוס' שלוקח ירק אחר במקומו אם ירלה ואין
 הענין כך כי דברי חכמים ומנהגם תורה היא ולריך לדייק ולהוהר
 לאכול דוקא כרפס ולא ירק אחר:

כוס הב' הוא בחי' מוח בינה דמדד אימא ובכל פרטי כוונותיו
 הם שיש אל כוונת כוס הא' רק שהכוס הא' הוא מוח
 חכמה דאימא וזה הכוס הב' הוא מוח בינה דאימא וזה ההפרש
 שיש ביניהם. הנה תחי' תכוין כי הקטנות הא' דמות הבינה דא'
 כבר נכנס בענין הכרפס כנ"ל ועכ"ז תכוין עתה בו שהוא אלמים
 דמילוי הדין. ואח"כ תכוין גדלות א' הוא הויה במילוי ס"ג ואח"כ
 תכוין אל קטנות הב' שהוא בחי' הכלי והלבוש של המוח דבינה
 הנה הוא שם אכד"שם אלא שהוא בחי' התחלקותו לב' חלקים
 א"ס ג"ל כנ"ל ובכל שאר הפרטים תכוין ע"ד מ"ש במוס' הא'
 ואח"כ תכוין אל גדלות הב' וגם הוא הויה במילוי ס"ג (ה):

ענין מניד וסיפור יציאת מצרים כבר נתבאר למעלה
 בענין שם פסח שהוא פ"ה ס"ח גם בע"ה לקמן
 בכלל הדרוש יתבאר כמה טעמים וכמה כוונות אחרות וגם
 יתבארו מקלת מפסוקי ההגדה:

רחצה והיא רחיצה הב' גם היא בסוד י"ה ע"ד הנו' ברחיפה
 הא' אלא ששם י"ה הזה תכוין אל י"ה של הויה דס"ג (ו):

מוציא מלה ענין המלה הנה נתי"ל כי המוחין דמדד אימא
 נכנסין ע"ד טוסות היין לפי שהיין המשמח הוא
 בחי' וגם ענין הכוס הוא בני' אלהים וזה להורות על אי' דמינה
 מחשברין הדיין אבל המוחין דאבא נרמוזים באכילת מלה הנקרא
 לחם כי לחם הוא בני' ג' היות. ונודע כי שם ההויה הוא באבא

ושם אלהים הוא באימא. ודע כי ב' המוחין דמדד אבא מבחינת
 גדלות הא' כבר נכנסו מאלוהין ענין ב' הכוסות הא'. ואמנם
 הקטנות הא' דאבא לא נכנס לסיבה הנ"ל כי אינו יכול לנכנס
 ברשונה לפי שהוא דיין גמורים עד שיכנס גדלות הב' כי כן
 קטנות הא' דאבא לא נכנס עד שנכנס גדלות ב' דא' ונמצא
 כי עתה באכילת מלה לריך לכוין בקטנות הא' דמדד אבא ובגדלו'
 הב' דמדד אבא. ואמנם קטנות הב' דמדד אבא גם הוא נכנס
 עתה אבל לא קבלתי ממוז"ל זולתי כוונת קטנות א' וגדלות
 ב' וזה ביאורו. תכוין כי מלה היא בנימ' הויה דע"ב דיווין
 והויה דס"ג (ז) והם ב' מוחין חו"ב דמדד אבא גדלות ב' הנכנס
 קודם הקטנות הא' לטעם הנ"ל ואלו הן ב' המנו' העליונה
 והאמצעית והמלה התחתון' היא מוח הדעת דמדד אבא דגדלו'
 ב' והרי נרמוז גדלות הב' (ה) אח"כ תכוין בקטנות הא' וזה ענינו
 כי המלה העליונה היא אלהים דיווין חכמה דקטנו' א' דאבא
 והאמצעית אלהים דהדין בינה והמלה התחתונה אלהים דאלפין
 דעת אבל בענין הגדלות כבר רמזנו הכוונה שלהם בענין חשבון
 אותיות מלה שהוא ע"ב וס"ג כנו'. ובענין הקטנות אנו לריכים
 לכוין איך נרמוזים ג' אלהים אלו בני' המלות האלו. ואמנם ענין
 כוונתם יש מחולקת כפי בחינת יוד וריבוייהם ר"ל כי הנה
 כאשר יש כמה שמות וכולם שוים ואין ביניהם חילוק ושינוי רק
 באות א' מהם א"ל לכוין רק באות האות לבדה אשר נכל בה
 השינוי. והנם ג' אלהים הנז' כולם שוים ואין ביניהם שנוי אלא
 באות ה' בלבד כי אות ה' זה של אלהים בהיות' בחכמה היא
 במילוי יוד כזה ה"י ובהיותם בבינה מילוי ה"ה כזה ובהיותה
 בדעת מילוי בא' כזה ה"א ועד"ג נ"כ אנו מכוונים עתה בשנוי
 ג' שמות אלו של שם אלהים בני' מיני יודים שיש באות ה"א
 (ט) ולפי שאלו האלהים הם בחי' קטנות א' וגם שהם מבחי' מוחין
 דאבא לכן אין לנו מכוונים בהם בשינוי המלווין שבהם רק בשינוי
 יודי אות ה"א הפשוטה עלמה שבשם אלהים (י) ובבחי' יודיה
 יוכר ההפרש שיש בין אלהים דחכמה לאלהים דבינה או דדעת
 כי הנה יש זמן שאלו האלהים אינם ממולאים אלא פשוטים וא"א
 להכיר איזוהו בחכמה ואיזוהו בבינה ואיזוהו בדעת אלא ע"י שינוי
 יודים האלו כמו שזכיר וזה עניינה. הנה אות ה' דאלהים דחכמ'
 יודיה וזרתה היא ד"י ושל הבינה ד"ן ושל הדעת ג' ויין והביאור
 הוא כי הנה זורת אות ה' היא ד' על ו' אבל זו ה' היא קטנה
 ואין בה ראש ולכן לפעמים נתיי' בזורת יוד והוא בהיותם בלד
 החכמה כי הנה זו ה' שבתוך ה' היא בחי' ז"א ובהיותו תוך
 החכמה היא זורת יוד שהוא טיפת מוח החכמה ובהיותו בבינה
 אז נעשה ו' כי הוא מורה על זמן העיבור שהוא בתוכ' שהוא ו'
 בסוד ו"ק ובהיותו בדעת אז הוא הוראת התפשטו' א' בתוך
 ה"א הנקרא דעת בסוד מוחין שבו ומתפשטת בני' קיים שבו
 (יא) לכן זורת ה' זו היא ג' ויין כזה ד' שהוא הוראת ג' קיים
 כנו' והנה הדעת הוא קו אמצעי שזרתו זורת ו':

ועתה נבאר ג' מיני יודים אלו איך מלטיירים בשלשה
 המלות (יב) הנה נתבאר בענין גדלות הב' כי מלה
 הא' היא הויה דע"ב מוח חכמה והב' היא הויה דס"ג והוא
 מוח ב' ולסיבה זו המלה הא' אינה נחלקת ונפרסת לב' פרושות
 כי היא כנגד החכמה הנקרא אות ה' והיא אות א' שלימה
 אבל המלה הב' נחלקת ונפרסת לב' פרושות כנודע חזיה
 לאכילת מלה וחזיה לאפיקומן לפי שהבינה נק' אות ה' והיא
 נכנסת אחרון הפעולה

הנהו' וביאורים: (א) א"ס מלתי כחזי לולתי זה סדר קדם ורחץ (ב) א"ס
 מלתי רחץ ככ' אותיות י"ה פשוטות הם ש'. וזהו כוונת רחיצה רחץ י"ה ר"ל כי משם י"ה נבכחו כאמור יולא מלת רחץ: (ג) ל"ב א"ס מלתי
 משמע שאין לכוון בשאר כוסות כלל בקטנות א' כי עתה כרפס נכנס כולה כי אינם לריבות להמתין אלא עד אחר כניסת מוח החכמה. ונמצא שכל הני' חלקים
 דקטנות רחצו נכנסים עתה. אלא שקשה למה כימי העומר שהם דומים לליל פסח נכנסין תמיד הק"ר כיום ה' דלכ נכנסו כפי בחי' המיתין שבכניסת הויה ואינם
 נכנסים כולם אחר מוח החכמה כפי הלשון דמשמע כן וז"ל. ולכן בחרתי לנמתי שאל לכוין בזמן ק"ר דאיתא בליל פסח רק באיזו שבכניסת (ד) עיין ד"ס ע"א שאלה (ל"ב) ה'
 א"ס ענין יתבאר למטה בענין המלה: (ו) א"ס גם ע"ד הנו"ל: (ז) ל"ב א"ס הנה לפי שיש מחלוקת בין הרי"ף והרמב"ם ו"ל להר"ם ו"ל אש הם ב' מלות
 או ל' לכן גם הרב בגדל רוח קדושתו לא פירכ את הני' עמהם אלא תמיד אחר סודות הב' ואח"כ מבאר סוד הני' בפ"ע כי הני' הונה בלבד לכן יש בהם
 ברכה משא"כ בני' כי הדעת נקודה ולא ספירה וכן מלה בני' ע"ב ס"ג וחי לא כי מ"ה וכן"ה הם חו"ג עני' הס"ג להוד כנודע מדרוש א"ק (ח) עיין הרב אמל"י
 דק"ד פ"ד סימן ל"ג: (ט) עיין ד"ב ד"ד ע"א שאלה ל"י: (י) ל"ב א"ס מלתי ומלתי השמות משמע שק"ר זה דאבא הנזכר כאן ר"ל קטנות דשיכיר ולא דיניקה
 כי דיניקה הוא במילוי. וק"ל דלמה לא נרמוז גם דיניקה. ועוד דמוחין דאימא משמע דיניקה ולא דשיכיר ונמ"א כמ"ד קטנות דליל פסח הוא דיניקה
 וכן נולל השיכור: (יא) עיין ד"ג ע"ג שאלה ל"א: (יב) ל"ב א"ס אל תחשוב שפירושו לזייר עליהם חמימות ממש שזה אשיר ואפשר דהוי כמותק הסם ומותק אסור
 ביו"ט כמ"ס כשל המסע ז"ל אלא ש' הויר ככוונה. אחר מנחם משכנך וא"י הכאתי כספרי הקטן כבוד חכמים משם הרב חמדת הימים ו"ל אשר הכינים פמו
 הרב מהר"ם הלוי ו"ל שאין בו משום מוחק וכן מובק הרב הגאון יעב"ץ ו"ל בספרו שאלות יעב"ץ ח"ב סי' קמ"ע י"ג וכן בספר חיים שאל להגאון חיד"א ז"ל.
 ג"כ תיבאר שאין בו משום מוחה עיי"ש בח"ב סי' ע"ד אות ג"א פיו ש"ע א"ח סי' ש"מ כמ"א ס"ה ו':

נחלקת לזיור ב' אוחיות ד' על ו' ולכן נפרסת לשתי פרוסות שהם סוד וז"ן זהויות הוך הבינה כי הבינה נק' ה' בכללותו' וטוק' נרמז' בליור אות ד' של ה' וז"א נרמז' באות ו' של ה' ובהיותם בטובה בסוד העיצור שניהם מתחברים ונעשים אות ה' א' ולכן נחלקת לב' וחזיה הא' שזרתה ו' מניחין לאפיקומן ותזיה השני שזרתה ד' שהיא כנגד טוקבא' אנו מחברים אותה עם החכמה שהיא מלה הא' השלימה ומכרכים עליהם המוליא ואכילת מלה. המוליא כנגד השלימה ואכילת מלה כנגד הפרוסה ועל זו הפרוסה הב' שהיא כנגד אות ד' של ה' אנו אומרים **ד' לחמא עניא.** וכמאז"ל מה דרכו של עני בפרוסה כו' והענין הוא כי בהתלה זורתה ה' של הא לחמא עניא ואחר כך נפרסת ונעשה לחמא עניא שהוא הפרוסה כנו' כי אות ד' הוא לשון ד"ל ועני כי מה שהיתה אות ה' נעשית לחמא עניא שהוא אות ד' והנה בהתחברו עם המלה השלימה שהיא אות ו' אז נעשו שניהם לזיור **ד'.** הפרוסה היא אות הד' והשלימה היא ו' שהיא שלימה ב' ספירותיה ולפי שהיא פרוסה אנו לריכים לחברה עם השלימה ואז השלימה נק' **ד'.** והרי נתבאר העיור **ה'** שהוא **ד'ן** במלה הב' טרם שנפרסה והזיור הנ' שהוא ג' וזין נרמז במלה ההתחונ' הנו' כי עמה הם ג' מלות כמנין שלשה וזין הנו' והרי נכנסו כל המוח' גדלות ב' וקטנות א' דמגד אבא בבחי' שלשה המלות כנו' :

והענין הוא כי אדנ"י במילואו הוא תרע"א וכאשר תסיר פשוטו שהוא ס"ה מנין אדנ"י לרחל ישאר מילויו שהוא בני' רות"א אל לאה. וז"ס אוחיות רות"א שבתרוסת שהיא בחי' לאה וב' אוחיו' ס"ח שבתרוסת הנשארים הם בחי' המוחין דז"א שהם הנק' חיי המלך כמנין ס"ח כמבואר בענין ההפל' שהם שלשה שמות אהיה הויה אהיה. והכונה היא להמשיך החיים הנו' מן המוחין דז"א אל לאה הנק' רות"א כדי שימתקו דינים. וז"ס המרוז שהיא בנימט' מו"ת שהם סוד דינים המרים שבה אשר בהם נאחזים הקל' הנק' מו"ת ולמתקה ע"י המשכת החיים הנו' שסס ס"ח. וזהו טעם שזריך שירגיש טעם מרירות ואם בלגו לא ילא ידי חובתו עד שילעטנו בשינוי כי ע"י טחינת השייכים מתמתקים ומתדקקים כחות הדין שבה כמבואר אלגטו בענין כונת האכילה ע"י ל"ב שיניים וע"ש בשער המלות פ' עקב. ולהיות כי אין זוג בלאה בלי פסח לכן לא הוזכרה רק דרך ערפי' במנין התרוסת שאינו אלא זכר בעלמא מדברי סופרים ואינו מזהה כמו היין והמלה כו' ג) אח"כ ענין הב' כוסות האחרות והם בחי' ב' מוח' דמגד אבא ג) הנקרא חסדים וגבורות הנק' יחד מוח דעת ולכן אלו הב' כוסות אין ראוי להפריד ביניהם לשמות כוס אחר כל רשות לפי שניהם הם מוח א' הנק' דעת ולריך לחברם יחד ולכלול אותם זכ"ז כמ"ש ולכן בין ג' לד' לא ישפה כנו' במשנה והוא כי החו"ג הם זכר ונקבה ולריך לחברם יחד ד)

והנה נבאר עתה כונת כל כוס מאלו הב' בפ"ע ובעת כונתך תכוין לכלול ב' יחד כמ"ש. הנה כוס הא' הוא החסדים שבדעת והנה הקטנות ראשון שלו הוא אלהים דמילוי אלפין אבל זורת האלק שבמילוי אות הא' דאלהים היא בזורת יו"י כג"ל כזה **א** וגדלות הא' הוא הויה דמ"ה דאלפין וקטנות הב' הוא שס אכדט"ס בבחי' חשבונו שהוא בני' ע"ד ה) וגדלות הב' הוא הויה דמ"ה דאלפין והכוס האחרון הוא כן. כי קטנות הא' הוא אלהים דמילוי אלפין אלא שזורת הא' שבמילוי הה"א היא זורת יו"ד כזה **א** וגדלות א' הוא הויה דב"ן דהיין וקטנות הב' הוא אכדט"ס בבחי' חשבונו שהוא ע"ד. ובגדלות הב' הוא הויה דב"ן דהיין אמנם אמה תחבר ב' הכוסות יחד בכוס א' ואח"כ תכוין שניהם בכוס הב' והסיב' היא כג"ל לכלול אותם יחד כבוד זכר. ונקבה וכבר אמרנו לעיל שהנלע"ד ששמעתי שיש חילוק בקטנות השני בין החסדים לגבו' בשם אכדט"ס כי זה חשבונו ע"ה כבוד ג"פ יב"ק וזה חשבונו ע"ד אבל לא מלאחי כחוב בקונטרס שכתבתי בו מה שמעתי ממזו"ל (1)

דרוש ז' (1) והוא דרוש א' לענין ספירת העומר. דרוש זה כ' הרה"ו ז"ל ששמעו מזולתו יד' כבר נתבאר כי בפסח הוא זמן היניקה של ז"א ואין בו אלא מוחין דקטנות שהם ד' אלהים א' דיודין בחכמה וא' דהיין בבינה וא' דאלפין בליור ב"ו"י בחסדים שבדעת וא' דאלפין בגבורה שבדעת בליור יו"ד. ודע כי במוחין גדלות מקדימין החס' לאלות מן הדעת ולהתפשט בגופ' דז"א ואח"כ יולאות הגבו' אבל במוחין דקטנו' אז הגבו' מתחילו' להתפשט בגופא דז"א ואח"כ יולאים החס' והטעם הוא לפי שהמוחין דקטנות הם דיגי' קשים וזהו ג"כ סוד הילע"ט והילע"ר כי החס' הם ילע"ט שבאדם והגבו' הם הילע"ר ובימי הקטנות של האדם מתחיל הילע"ר להתפשט באדם קודם שיבא הילע"ט וזכור הקדמה זאת :

והנה ימי העומר הם זמן דינים כנודע ולכן הגבו' והדינין של הקטנות מתפשטים בגופא דז"א בו' שבושות ואח"כ ביום חג

הנהרות וביאורים : א) מוויג הנעשה ב' המוחין העליונים הנקרא חיים וזהו פ"ה ס"ח כי לריך להמשיך ה"ה מן המוחין הנקרא חיים ג' ס"ח וזהו כל דגריך ויפסה כי ע"י סיפור הגדה וביניה נמשך משה העליון חיים וזה פ"ה ס"ח. ע"ה : ב) א"ש עוד מלאחי בשפרים לוולתי ואעפ"י שנלע"ד שאינם מדברי מירי ז"ל עכ"ו לא נמנעתי מלכתובם אעפ"י שלא ישרו בעיני וז"ל כי בשם הויה במילוי היין רמזו ענין מוח' כנוצר בנימ' כזה האופן י"פ יו"ד במילואו שהוא י' פעמים יוד הרי כ' א"פ י' הרי קמ"ד ה"פ ה"ה הרי ג' הרי תמ"ד. וכפנים של הויה ובאחור שם כ' הרי מות. וקשה לי כמלת הא"למה נשתנית מנה' אוחיות של יה"ס להיותם מלה א' משת"כ ביה"ה כי אני מניין אותם לכדס בלי מילוי וז"ע : ג) א"ש כך מלאחי כחוב כספר מו"ל. וק"ל דהיל ל דמגד אימא וחילי מנהג הוא לכן הרב ש"ס מניה דג"ל דמגד אימא : ד) ג"ב ה"מ זכר נקרא ההבדים השתיים ליבאר בזכר. נקבה נקרא הנטורות ששתיים לירד בנוקבא. י"ל : ה) עיין לעיל פ"ב ע"ג סירה ל"ה ועיין לקמן : ו) א"ש עוד ראיתי לכתוב בענין התרוסת כינד נעשה וזממה נעשה וז"ל מו"ל הנה חקריה את פי אחי של מו"ל מה מיני פירות ה' מיני בחרושת וז"ל כי אלו הם הדברים שהיה רביל תמיד מירי ז"ל להניח בתרוסת ג' מיני תבלין שבלת ירד וכערכי נקרא סיבול וטובש"י ווינגילי וקאגיליה הנקרא קוח' וז' מיני פירות והם ענבים ותאנים ורמונים ותמרים ואגוזים ותפוחים ופירא"ש כי בלשון אשכנז ר"ת ג' פירות אלו הם טריקין אב"ן ונותנים סימן לדבר ובחרושת אב"ן מוכרחים והם ר"ת אב"ן בלשון אשכנז והם אגוזים ותפוחים ופירא"ש כי בלשון אשכנז ר"ת ג' פירות אלו הם טריקין אב"ן ונותנים סימן לדבר ובחרושת אב"ן ליתוחה ע"כ מלאחי. ג"כ א"ת ובלשון זה מלאחי ג"כ כספר הדרת קודם מחזור האשכנזים ינמלא שז' אינו עש"י הסיד רק מאחר הרב סתם עש"י מנהג האשכנזים : י"ל : ז) פ"ש ס"ו משער חג המלות :

דף ס"ז ע"ב, נמצא כי חזרה, נ"ב, כי הם תופסים מקומה.
שם, כנ"ל, נ"ב, ס"ד ע"ג סמוך לסופו ע"ש.
שם ע"ג, ג"ת, נה"י, נ"ב, אינו מדוקדק כלל, וע' לעיל ס"ד רע"ב,
שם כתוב כהוגן.

שם ע"ד, במקומו, מקומה, נ"ב, צ"ל במקומם, וכן צ"ל בסמוך.
דף ס"ח סע"א, בבחי' הכלים, נ"ב ע' לעיל נ"ט ב', וס"ד ב' סמוך
לסופו.

שם, ממקומו, נ"ב, זולת בעת הפגם רח"ל כמ"ש בע"ח שער
פנימית וחיצו', דרוש ה'.

שם רע"ב, העצמות, נ"ב ע' עול"ת, נ"ב, א שורה ח' מדפוח"ח.
פנימית וחיצו' דרוש ט"ו, ופע"ח שער התפילה פ"ו.

שם, והכלים, נ"ב, ע' נסירה פ"ט כי גם אחר כל העליות הוה ז"א
למטה מן הטבור ע"ש, וע' פרצופים דרוש ו'.

שם ע"ד, בפ', נ"ב, בפ' בראשית דף מ"ח ע"א. (תוקן כבר)
דף ע' ע"א, יורד, ר"ל ששם יורד המוחין דו"א. וע' לקמן דף ע"ג סע"ב
בהגו"ב שם. וע' עוד בע"ח שער מיעוט הירח פ"א, ושם ספ"ג בהמ"ק.

שם, הם, נ"ב, אז עולה שם הנוק' ונעשים לה ג' מוחין כו'.
שם, החכמה, נ"ב, ע' לקמן דף ע"א ע"ג דה"מ ענין עש"ה.

שם, פב"פ, נ"ב, כנ"ל ס"ז ע"ב ושם ע"ד, וע' ש"ש דף פ"ז ע"א
אות ב'.

דף ע"ג ע"א, מן החזה דז"א ולמטה, נ"ב, בכל אורך שיעור קומת ז"א,
כצ"ל, וכמ"ש לעיל דף ס' ע"א.

דף ע"ד ע"א, , באבא, בא"י, נ"ב, הוא עד כתר דאבא, והיא עד כתר
דאימא, וכמ"ש למטה בסוף העמוד, וכן לקמן עמוד ד'. וכן לקמן ע"ה

עמוד ב', דה"מ ענין.
שם, אות ב' בגוב"י, נ"ב, כי, נ"ב הובא לקמן דף ע"ה תחילת
עמוד ג'.

שם, עד בכלל, נ"ב, ר"ל שאינו עולה במזל עליון עצמו כי
העלייה הזוה הוא רק במנחה אבל במוסף עולה רק באבא אשר הוא
כלול במזל העליון.

שם, שלה, נ"ב, ע' לעיל דף ל"ב ע"ב.
שם, בס"ה, ובספר התיקונים, נ"ב, בוהר הוא בח"א י"ז א',
ובתיקונים הוא נ' א'.

שם ע"ב, גם הם, נ"ב, ע' לעיל דף ס"ח ע"א דרוש ג'.
שם, שם, נ"ב, ע' שם פ"ה [בספר הביאורים שער מטי ולא מטי]

בדברינו אות ז' ס"ו ט'.
דף ע"ה ע"א, אבא וא"י, נ"ב, ר"ל, יעקב באבא, ורחל באימא, וע'
לעיל דף ס' ע"א.

שם ע"ב, שהם חג"ת, נ"ב, ע' דברינו כזה [בספר הבאורים]
בשער מט' ול"מ, פ"ד אות ח', ובספר הכללים כלל ח"י עניט או' ה'.

שם, ת"ת ויסוד, נ"ב, וכן אמר במאמרי רשב"י נ"ג ע"ד.
שם, בדיקנא, נ"ב, וע' לעיל דף ס' ע"א כי לאה עולה ג"כ ונעשה
אז זווג בישראל ולאה, אבל יעקב ורחל הם אז למטה באו"א, והם אז
בלא זווג, וכן אמר ג"כ בפע"ח, שער התפילה פ"ז דף ט' סע"ב ורע"ג.

שם, בגוב"י אות י' בפנימי חסד, נ"ב אמנם לפי הנוסח אשר
בספר ליקוטים הוה בתי' הח' ת"ת דכתר ות"ת דחכמה, ע' ספר קול
ברמה דף ל"ד ע"ב. אך מה שאמר כאן שהט' הוא חסד, והי' גבורה,
הרי אין מקום כלל לפי הדרושים אשר שם, והעיקר הוא כמו שכתב
היפ"ש כאן ע"ש.

שם ע"ג, כי פ"א, עד מזל, ולא עד, נ"ב, לענ"ד נראה פשוט כי
זהו עצמו הוא מ"ש לעיל כי ז"א עולה אז בכתר אבא כי הרי אבא הוא
כלול במזל עליון, וזהו שאמר שעולה עד מזל עליון ולא עד בכלל, כי
עולה רק באבא הכלול בו, ולא בו עצמו.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ג, נאסר לנו הזווג, נ"ב, ר"ל כי תכלית ההגדרה שהיה אז
הרי היה בהכרח משום תוקף אחיות החיצונים, והיה כ"ז מגרמת
וסיבת התחתונים וכנדע הללו עובדי עבו"ז והללו כו', ולכן נאסר
הזווג למטה שלא יגרום קטרוג ע"ז משום שהרי גדל העלייה שהיה
אז היה רק בנס ע"י הכרח סיבת החטא.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם, יחד עמהם, הושוה להם, עמהם ממש, נ"ב ע' לקמן דף ע"ז
ב' במ"ש שם והענין הוא כי כמו כו'.

שם, גם נודע, נ"ב נפילת אפים דרוש ה'.
דף ע"ז ע"א, ונוק', נ"ב, ע' לעיל ל"ג ע"ב. וראש השנה דרוש ה'. וע'
מבו"ש דף ל"ח סע"א ורע"ב.

שם ע"ב, הוא זה, נ"ב ע' עוד לעיל ל"ח ע"ד.
שם, יחד שניהם, נ"ב, אמנם אינו דומה להזווג דמוסף שבת, וכן
ליום א' של פסח ושבועות ושמ"ע, כי אז עולה ז"א לכל הגדלות ב'
וכמ"ש בדרך ע"ד א' וע"ז א' ופ"א א' בדרוש ג' שם (ופ"ח ד' ופ"ט ב')
משא"כ בר"ח שאין עלייה לז"א ואין להם אלא רק הגדלות א' לבד
וכמ"ש בשער המוחין פ"ט סמוך לסופו, וא"כ הרי אין זה עדיין הזווג
העיקרי דפב"פ כלל כי הרי חסר להם עדיין המוחין דחיה והוא נקרא
ג"כ רק בחי' זווג דאחור באחור וכמ"ש בשער עקודים פ"ב ופ"ח.

שם ע"ג, נקודה, נ"ב, ע' לעיל דף כ"ח סע"ד וכ"ט רע"א וע' עוד
ט' ע"ד ונ"ד ע"ב.

דף ע"ז ע"א, בשבועות, נ"ב, זוהר פ' אמור צ"ו א', ובהגהות מהרח"ו
שם, וסוף פ' תצא רפ"ג א', וע' פ' פנחס רנ"ז רע"ב.

שם ע"ב, גם או"א, נ"ב, ע' לעיל דף ס"ח א' בדרוש ג' שם ובע"ח
שער פנימי וחיצו' דרוש ה' ט"ו.

דף ע"ט סע"ב, בעיבור א', נ"ב ע' מבו"ש שע"ה ח"א פ' ט"ו, כי לא
נסתלקו ממנו המוחין דיניקה לגמרי אלא שהאותיות י' ה' (דאלהים
שהוא מוחין דיניקה) לא היו מתגלגין בו ונשארו דומיין בסוד נאלמתי
דומיה, דום י' ה', ולא נגלה בו רק מוחין דעיבור שהם האותיות אל"ם
מאלה"ים, וכמ"ש בעיבורים פ"ה ובכ"מ, אבל באמת הנה אינם
מסתלקים המוחין דיניקה דמצד אימא לעולם, וכן הוא ג"כ בע"ח
שער המוחין דצלם פ"ו.

דף פ' ע"א, מז"א, דשביבין, נ"ב, ע' שער מאמרי רשב"י דף מ' רע"ד
מדפוח"ח, וע' מבו"ש דף נ"ז סע"א. ושע"ק דף ל"ז ע"ב סמוך לסופו.
ובמבו"ש עוד ל"ב ע"ד, ול"ג ע"ב.

דף פ"א ע"א, במקומו, נ"ב, דף ס"ד א' ב', ע"ג א' ב'.
שם, עד גדלות ה'י, נ"ב וזה נעשה מאליו גם עתה אחר
שנתקדש היום בתפילת ערבית, וכל התיקונים שאנו עושים בהכוסות
ובהמצות ובהגדה הוא רק להמשיך את כל אותן האורות עלינו ג"כ,
ולכלול את עצמינו בהם, אבל למעלה הנה נעשה כל אותן התיקונים
מאליו תיכף אחר שנתקדש היום בתפ"י ערבית, משא"כ בשבת ושאר
כל הימים טובים הנה נעשה עתה גם כל התיקונים דכ"א אשר
למעלה ג"כ רק על דינו, שהוא ע"י התפילות והמצות שבכ"א, כן
נראה לי עיקר ולא כמ"ש המפרשים בזה.

שם ע"ב, בגי"ר, נ"ב, ע' דרושי הצלם דרוש ח'.
שם, בגוב"י אות י"ב, איך אמר, נ"ב, ע' לעיל דף ע"ז עמוד ב'
במ"ש שם, שנקדים לך הקדמה כו', וכן הוא בשער המוחין פ"ה
ובכ"מ, והרי נמצא כי עלייתם באו"א עלאין הכוונה הוא שמתפשטים
המוחין דאו"א עלאין בהזו"ן ע"י התלבשות הנה"י והחג"ת דהאו"א
בהזו"ן, והרי הם אז בהג"ר דתבונה בבחי' הכלים דאו"א ובאו"א
עלאין בבחי' המוחין דהאו"א.

שם ע"ג, נאסר לנו הזווג, נ"ב, ר"ל כי תכלית ההגדרה שהיה אז
הרי היה בהכרח משום תוקף אחיות החיצונים, והיה כ"ז מגרמת
וסיבת התחתונים וכנדע הללו עובדי עבו"ז והללו כו', ולכן נאסר
הזווג למטה שלא יגרום קטרוג ע"ז משום שהרי גדל העלייה שהיה
אז היה רק בנס ע"י הכרח סיבת החטא.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחר הוא מהיסוד
דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ, וע' פע"ח
פ"ד.

כורך (אכילה - יעו"ר)

פנים דפנימי צ' דחח"ן בג"ה דת"י דגדלות א' דיש"ס, קט"ב וגד"ב דאבא - יעו"ר בלבד

בג"ה אֱלֹהִים יְהוָה	דת"י אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	חח"ן אֱלֹהִים יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה	אֱנֹהֵי יְהוָה יְהוָה וְהוָה	אֱנֹהֵי יְהוָה יְהוָה וְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה

מוח ולבוש דגד"א דיש"ס וגד"ב דאבא

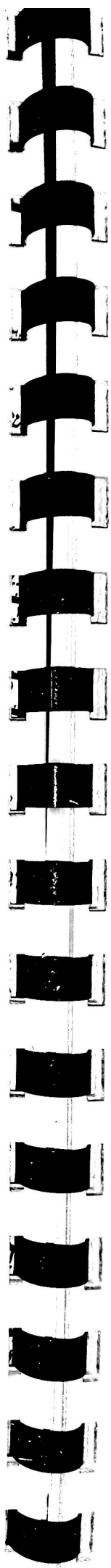
מוח בינה יוד הי ויוד הי לבוש נצח אלף הי יוד הי	מוח דעת דגבורות יוד הוה וו הוה לבוש נצח אלף הוה יוד הוה	מוח דעת דחסדים יוד הא ואו הא לבוש נצח אלף הא יוד הא	מוח חכמה יוד הוה ויו הוה לבוש נצח אלף הי יוד הי
---	--	--	--

מוח ולבוש דקט"ב דאבא

אם גל	אכדטם בגי' ע"ד	אכדטם ע"ה בגי' ע"ה	אכדטם
	יוד אלף הא למד ואו הא הא יוד מם יוד אלף הא למד ואו הא הא יוד מם יוד אלף הא למד ואו הא הא יוד מם יהוה יהוה יהוה אלהים אלהים אלהים		

לג' כלים דפנים דחח"ן בג"ה דת"י דכח"ב דבינה ודה"פ חכמה דז"א

ג' כלי בינה דז"א אלף. אלף הא. אלף הא יוד. אלף הא יוד הא אלף הא יוד הא אֱלֹהִים ג' כלי גבורה דז"א יה אלף. אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד מם יְהוָה ג' כלי הוד דז"א אדני צבאו צבאות אות	ג' כלי דעת דז"א יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הוה וו הוה ג' כלי ת"ת דז"א יוד הא ואו הא י יה יהו יהוה יְהוָה ג' כלי יסוד דז"א יאהדוניה שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד שיין דלת יוד	ג' כלי חכמה דז"א יוד הי ואו הא י יה יהו יהוה יוד הא ואו הא ג' כלי חסד דז"א א אל אלו אלוה אלוה אלף למד ג' כלי נצח דז"א יהוה צצב צבא צבא
---	--	---

אכילת הכורך (יעו"ר)

סדר הגדה של פסח

ועתה יכוין להמשיך נפשות ומספר ומלכות ודמות, לג' כלים דפנים דחח"ן בג"ה דת"י דכח"ב דבינה ודה"פ חכמה דנוק'

ג' כלי בינה דנוק' אלף הה יוד הה אהיה	ג' כלי דעת דנוק' יוד הה וו הה יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. וו. יוד הה וו הה יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. יוד. וואו. יוד הא וואו הא	ג' כלי חכמה דנוק' יוד הא וו הה יוד. יוד. הא. יוד. הא וו. יוד הא וו הה ייה יהו יהוה
ג' כלי גבורה דנוק' יהוה אלהים אכדטם	ג' כלי ת"ת דנוק' אלף למד הי יוד מם צבאות השתפא	ג' כלי חסד דנוק' אלף למד אלף. אלף למד אל
ג' כלי הוד דנוק' אלהים א אל אלה אלהי אלהים במוכן	ג' כלי יסוד דנוק' שין דלת יוד שדי ש שדי שדי	ג' כלי נצח דנוק' אל א אל בם

פנים דצל"מ דחח"ן בג"ה דת"י דקטנות א' דישי"ם - יעו"ר בלבד

בג"ה אהיה יהוה	דת"י אהיה יהוה	חח"ן אהיה יהוה
אהיה יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה
אהיה יהוה	אנו הנו ינו הנו ינו הנו ונו הנו	אהיה יהוה

מוח בינה אלף למד דהה יוד מם לבוש נצח אלף למד דהה יוד מם	מוח דעת דגבורות אלף למד דהא יוד מם לבוש נצח אלף למד דהא יוד מם	מוח דעת דחסדים אלף למד דהא יוד מם לבוש נצח אלף למד דהא יוד מם	מוח חכמה אלף למד דהי יוד מם לבוש נצח אלף למד דהי יוד מם
--	---	--	--